

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.642 van 1 december 2011
in de zaak A. 195.832/X-14.827.**

In zake : Paul BOERAEVE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Van Wynaes
kantoor houdend te 3000 LEUVEN
Diestsevest 113
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 BRUGGE
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 maart 2010, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van 8 januari 2010 van de Vlaamse minister van
Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand
houdende weigering van een deklassering als monument van een hoeve gelegen
te Poperinge aan de Sint-Sixtusstraat 89.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord
ingediend.

Eerste auditeur Ann Van Mingerot heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 oktober 2011.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Koen Van Wynsberge, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Alexander Loobuyck, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Van Mingeroot heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker is eigenaar van het landbouwbedrijf “Abelehof” gelegen aan de Sint-Sixtusstraat 89 te Poperinge.

4. Bij ministerieel besluit van 26 januari 1987 houdende bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten wordt onder meer de “wegkapel en boerenhuis van de hoeve z.g. ‘Abelehof’” beschermd als monument om reden van architectuur-historische, artistieke en volkskundige waarde.

5. Op 27 februari 2008 dient de verzoeker een aanvraag in tot deklassering van het voormelde monument.

Deze aanvraag is als volgt gemotiveerd:

“Motivatie :

Sinds de opname op de lijst van monumenten en dorpsgezichten (M.B van 26-01-1987) is het landbouwbedrijf sterk geëvolueerd en uitgebreid en kan thans gezien worden als een modern landbouwbedrijf dat voldoet aan, alle huidige normen m.b.t. een volwaardige landbouwexploitatie met uitzondering van de bedrijfswoning, die geheel niet voldoet aan de eisen inzake hygiëne & comfort, veiligheid en energieprestatie-normering.

De bedrijfswoning heeft nood aan een herschikking van de leefruimtes met garage en een ruime bureauruimte voor beroepsdoeleinden.

In het kader van de opgelegde maatregelen (monumentenzorg) m.b.t. het herschikken/verfraaien van de bedrijfswoning is dit niet meer haalbaar.

Gelet op zijn ligging binnen de hedendaagse bedrijfsgebouwen, is het authentiek karakter van het gebouw en zijn onmiddellijke omgeving volledig verdwenen.

Om deze diverse redenen zijn wij overtuigd dat het schrappen van het ‘Abelehof’ van de lijst van monumenten en landschappen, de ruimtelijke draagkracht van de onmiddellijke omgeving geheel niet in het gedrang zal brengen en de leefbaarheid van dit landbouwbedrijf verzekerd zal blijven”.

6. Op 26 maart 2008 wordt aan de architect van de verzoeker meegedeeld dat de aanvraag tot deklassering aan de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen (hierna: KCML) zal worden voorgelegd.

7. Op 8 mei 2008 wordt de aanvraag door de KCML behandeld en wordt het volgende advies verleend:

“5. Opheffing of wijziging van bescherming

I. POPERINGE: Sint-Sixtusstraat 89, Abelehof

De vergadering neemt kennis van het verzoek tot opheffing van bescherming van de woning van het Abelehof ingediend door de eigenaar.

De boerenwoning van het Abelehof werd op 26 januari 1987 beschermd als monument omwille van haar architectuurhistorische waarde als behouden voorbeelden van lokale vakwerkbouw van rond 1800. De woning is ondermeer tevens representatief voor de boerenwoningen in de streek, omwille van de reminiscenties aan het langgestrekte type met stal links en woongedeelte rechts.

Argumenten die door de eigenaar worden aangevoerd betreffen ondermeer de evolutie van het landbouwbedrijf volgens hedendaagse normen, het gebrek aan hedendaags wooncomfort, de noodzakelijke herschikking van de leefruimtes, de verloren gegane authenticiteit.

Na toelichting door Miek Goossens voor R-O West-Vlaanderen, treedt de vergadering het standpunt bij van de administratie en brengt ze terzake een ongunstig advies uit.

Het woonhuis blijft, spijs betreurenswaardige verminkingen, inderdaad representatief als vrij gaaf bewaard voorbeeld van lokale vakwerkbouw. De recente ingrepen zijn omkeerbaar en het volume van de woning met

stalgedeelte en ruime zolders biedt voldoende mogelijkheden om een volwaardige woning te realiseren, beantwoordend aan hedendaagse eisen”.

8. Per e-mail van 16 oktober 2008 doet de architect van de verzoeker navraag omtrent de stand van het dossier.

De bevoegde Vlaamse minister antwoordt met een niet-gedateerd schrijven het volgende aan het architectenbureau:

“Ik heb uw schrijven over de hoeve gelegen in de Sint-Sixtusstraat 89 te Poperinge en uw vraag tot declassering hiervan in goede orde ontvangen en met de nodige aandacht gelezen.

Ik kan u medelen dat ik aan het Agentschap R-O Vlaanderen de opdracht heb gegeven om uw vraag te onderzoeken. Ik zal u in de toekomst verder informeren over dit dossier”.

9. Op 8 december 2009 meldt de bevoegde Vlaamse minister het volgende aan de architect van de verzoeker:

“Ik heb uw dossier met declasseringsaanvraag dd. 30 november 2009 in goede orde ontvangen.

In principe moet elke declassering geagendeerd worden op de KCML (Koninklijk Commissie voor Monumenten en Landschappen). Deze commissie vergadert slechts eenmaal per maand, bijgevolg kan het antwoord even op zich laten wachten.

Het dossier werd reeds toegestuurd naar het Agentschap R-O met de vraag ons van antwoord te dienen tegen midden januari 2010.

Mijn medewerkster (...) volgt uw dossier op bij de betrokken entiteiten. Hebt u nog vragen, aarzel niet haar te contacteren”.

10. Bij schrijven van 8 januari 2010 meldt de bevoegde Vlaamse minister het volgende aan de architect van de verzoeker:

“Ik heb uw schrijven van 22 november '09 jl. goed ontvangen en met veel belangstelling gelezen.

Uw aanvraag tot declassering werd reeds behandeld in 2008. Deze aanvraag werd op 8 mei 2008 ongunstig geadviseerd door de KCML. Dit ongunstig advies ten overstaan van de declassering blijft gehandhaafd. Ik deel hierbij de zienswijze van de toenmalige minister.

Mijn administratie formuleert echter geen enkel bezwaar tegen de incorporatie van hedendaags wooncomfort in beschermde woonhuizen. Voor de restauratie van de constructie kan de eigenaar in principe een premie bekomen tot 40 % van de kostprijs.

De nieuwe bedrijfsgebouwen werden ingepland (sic) achter het woonhuis met een gunstig advies van de provinciale afdeling onroerend erfgoed West-Vlaanderen, wat aantoonde dat de bedrijfsvoering op geen enkel punt verhinderd is door mijn administratie.

Ik geef u de raad om u zo vlug mogelijk in verbinding te stellen met mijn administratie om de restauratie - en betoelagingmogelijkheden voor dit prachtig historisch boerenhuis in concreto te bespreken”.

Dit is het bestreden besluit.

11. Bij schrijven van 17 februari 2010 meldt de bevoegde Vlaamse minister het volgende aan de architect van de verzoeker:

“Ik heb uw fax van 30 november 2009 goed ontvangen en met veel belangstelling gelezen.

Uit de door u aangeleverde stukken blijkt dat u op 27 februari 2008 een eerste aanvraag indiende tot declassering van het in de rand vermelde goed. Deze aanvraag werd door de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen (KCML) in haar vergadering behandeld op 8 mei 2008 en werd op dat moment ongunstig beoordeeld.

Op 22 november 2009 diende u een nieuwe aanvraag in tot declassering van het betrokken goed. Hoewel er in het verleden reeds een ongunstige beoordeling was in uw zaak zal ik, gezien het een tweede officiële aanvraag betreft en er ondertussen reeds enige tijd is voorbij gegaan, deze opnieuw voorleggen aan de KCML.

Uw bemerkingen worden door mij bezorgd aan het secretariaat van de KCML waarna deze geagendeerd zullen worden op de eerstkomende vergadering van de KCML. Ik wacht het advies van de commissie dan ook af alvorens een eindbeslissing te nemen”.

12. Op 1 maart 2010 richt de raadsman van de verzoeker zich per e-mail tot de bevoegde Vlaamse minister met volgend verzoek:

“Geachte mevrouw,

In de zaak onder referte ben ik geraadpleegd door de heer Boeraeve Paul, wonende te Poperinge, aan de Sint-Sixtusstraat 89, die mij verzoekt diens belangen te behartigen.

Cliënt legt mij de beslissing voor van de minister dd. 8 januari 2010, waarbij de declassering van diens woning gelegen te Poperinge, aan de Sint-Sixtusstraat 89 werd geweigerd.

In deze beslissing wordt o.a. verwezen naar een ongunstig advies van de KCML (8 mei 2008). Tevens wordt verwezen naar een eerdere (maar niet nader gedateerde) beslissing van de vorige minister in dit dossier.

Kan u mij in het kader van de openbaarheid van bestuur een kopie bezorgen van voormeld advies en van voormelde beslissing?

(...)”.

13. Op 3 maart 2010 richt de raadsman van de verzoeker zich per fax en met een aangetekend schrijven opnieuw tot de bevoegde Vlaamse minister met het verzoek een aantal documenten te bezorgen. Op 9 maart 2010 herhaalt de raadsman van de verzoeker deze vraag.

Op 10 maart 2010 antwoordt de bevoegde Vlaamse minister:

“Ik heb uw schrijven betreffende de openbaarheid van bestuur en de vraag om u verschillende documenten te bezorgen in goede orde ontvangen en met de nodige aandacht gelezen.

Ik kan u meedelen, dat ik de documenten aan Ruimte en Erfgoed heb opgevraagd. Ik stel alles in het werk om u de gevraagde informatie zo snel mogelijk te bezorgen”.

14. Op 4 maart 2010 vergadert de KCML opnieuw en wordt het volgende advies uitgebracht:

“Advies aan de minister:

Gelet op het ministerieel besluit van 26 januari 1987 waarbij de boerenwoning het Abelehof beschermd werd als monument omwille van haar architectuurhistorische waarde, als behouden voorbeeld van lokale vakwerkbouw van rond 1800;

Gezien de woning ondermeer tevens representatief is voor de boerenwoningen in de streek, omwille van de reminiscenties aan het langgestrekt type met stal links en woongedeelte rechts;

Gezien de argumenten die door de eigenaar worden aangevoerd om zijn vraag tot opheffing van bescherming te staven ondermeer de evolutie betreffen van het landbouwbedrijf volgens hedendaagse normen, het gebrek aan hedendaags wooncomfort, de noodzakelijke herschikking van de leefruimtes en de verloren gegane authenticiteit;

Gezien de aanvraag tot opheffing van bescherming reeds door de KCML besproken werd in vergadering van 8 mei 2008 en ongunstig werd geadviseerd

Gelet op de bijkomende toelichting van Miek Goossens namens het Agentschap Ruimte en Erfgoed, West-Vlaanderen;

Gezien de KCML nu andermaal om haar advies wordt verzocht, en er sinds de vorige bespreking geen nieuwe elementen aan het dossier werden toegevoegd;

Na overleg,

Bevestigt de KCML haar eerder uitgebracht advies, te weten:

Het woonhuis blijft, spijs betreurenswaardige verminkingen, representatief als vrij gaaf bewaard voorbeeld van lokale vakwerkbouw. De recente ingrepen zijn omkeerbaar en het volume van de woning met stalgedeelte en ruime zolders biedt voldoende mogelijkheden om een volwaardige woning te realiseren, beantwoordend aan hedendaagse eisen.

De Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen van het Vlaamse Gewest brengt derhalve een ongunstig advies uit betreffende de vraag tot opheffing van de bescherming”.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

15. De verzoeker voert in een eerste middel, naast machtsoverschrijding, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de motiveringswet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel voert de verzoeker aan dat de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet geschonden zijn doordat de twee weigeringsmotieven waarop het bestreden besluit is gesteund, met name het ongunstige advies van 8 mei 2008 van de KCML en de beslissing van de vorige minister “(in zoverre deze al zou bestaan)”, hem nooit ter kennis werden gebracht en zelfs niet in de bestreden beslissing worden geciteerd, doch in het bestreden besluit enkel gewag wordt gemaakt van het bestaan van deze twee documenten en de verwerende partij zich om niet nader vermelde redenen bij dit advies en deze beslissing aansluit. “(O)m die reden” doet de verzoeker gelden dat de bestreden beslissing “met meerdere motiveringsgebreken (is) behept”. Hij preciseert dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij zich een eigen oordeel over de aanspraken van de verzoeker zou gevormd hebben en de verzoeker aldus evenmin kan verifiëren of het advies en de beslissing in kwestie wel effectief bestaan, laat staan dat hij kan nagaan of het advies en/of de beslissing de beoordeling van de minister kunnen schragen. De verzoeker stelt dat hij de nodige inspanningen heeft gedaan om kennis te krijgen van het bedoelde advies en de beweerde beslissing, maar dat de betrokken documenten noch aan hem, noch aan zijn raadsman werden meegedeeld. Hij voert aan dat een motivering door verwijzing naar voorbereidende adviezen slechts deugdelijk is indien blijkt dat de verzoeker kennis heeft kunnen krijgen van de betreffende adviezen. Nu dit

niet is gebeurd, meent de verzoeker dat er duidelijk een schending van de formele motiveringsplicht is aangetoond. De verzoeker stelt verder dat er “om nog een andere reden sprake (is) van een schending van de formele motiveringsplicht”, nu de verwerende partij geen enkele van de argumenten die hij in zijn aanvraag tot deklassering had uiteengezet, heeft behandeld.

16. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord dat de verzoeker in kennis werd gesteld van de adviezen van de administratie en van de KCML en dat hij er tevens van op de hoogte werd gebracht dat er geen afschrift kon worden gegeven van de beslissing van de vorige minister. Bovendien meent de verwerende partij dat deze kennisgeving binnen de beroepstermijn heeft plaatsgevonden, nu in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het bestaan van de beroepen tot nietigverklaring en de daartoe in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen, zodat de beroepstermijn conform de tekst van artikel 19, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts een aanvang heeft genomen op 7 mei 2010. Verder stelt de verwerende partij dat “een goede lezer” de adviezen niet nodig heeft om de formele motieven van de bestreden beslissing te begrijpen. Ze verduidelijkt dat waar de verzoeker in zijn aanvraag verwees naar de noodzaak om het woonhuis aan te passen aan modern comfort, in de motivering van het bestreden besluit te lezen valt dat de bescherming geen hindernis is om het woonhuis hieraan aan te passen en dit geen reden is om te deklasseren. Waar de verzoeker zich anderzijds heeft beroepen op het beweerd verdwijnen van de erfgoedwaarden door de inplanting van de moderne gebouwen, doet de verwerende partij gelden dat in het bestreden besluit wordt gesteld dat de nieuwe bedrijfsgebouwen geen afbreuk doen aan de erfgoedwaarde, aangezien de inplanting de goedkeuring kon dragen van de administratie Monumenten en Landschappen.

17. In de memorie van wederantwoord dupliceert de verzoeker dat “(p)unt is dat de beweerde adviezen van vóór de bestreden beslissing niet werden meegedeeld”. Verder betwist de verzoeker dat de stukken “vergadering van de KCML d.d. 4 maart 2010” en “verslag van 1 april 2010” hem ter kennis zijn gebracht lopende de beroepstermijn voor de Raad van State, aangezien de

beroepstermijn reeds verstreek op 12 maart 2010. Hij voert aan dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat de beroepstermijn op grond van artikel 19, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State pas een aanvang zou hebben genomen op 7 mei 2010, zoals de verwerende partij beweert, en de verwerende partij ook niet verduidelijkt waarom net deze datum als het startpunt van de beroepstermijn voor de Raad van State zou moeten worden beschouwd. De verzoeker stelt verder dat het gegeven dat de adviezen lopende de beroepstermijn voor de Raad van State zouden zijn ter kennis gebracht “(quod non)”, overigens niet van aard is de aangehaalde formele motiveringsgebreken te verhelpen, vermits de bestuurskennis dient te krijgen van de adviezen samen met de bestreden beslissing. Hij verduidelijkt dat de verzoeker de mogelijkheid moet hebben kennis te nemen van de motieven en de adviezen waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, teneinde hem toe te laten de slaagkansen van een annulatieberoep bij de Raad van State in te schatten. De loutere verwijzing naar het advies van de KCML in de bestreden beslissing is volgens de verzoeker dan ook in strijd met de formele motiveringsplicht en dit euvel kan niet worden goedge maakt door een laattijdige kennisgeving. Ten slotte betoogt de verzoeker nog dat “(h)et (...) van weinig zorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij (getuigt) dat zij de betreffende adviezen pas laat verstrekken (1) na het nemen van de bestreden beslissing, (2) nadat de bestreden beslissing reeds is ter kennis gebracht aan de verzoekende partij en (3) nadat de verzoekende partij een vordering tot vernietiging heeft aanhangig gemaakt tegen de betreffende bestreden beslissing bij uw Raad”. Ze voert aan dat de KCML over het betrokken dossier heeft vergaderd op 4 maart 2010 en dat er een verslag is opgemaakt op 1 april 2010, terwijl de vordering tot vernietiging werd ingediend door de verzoeker op 12 maart 2010.

18. In haar laatste memorie citeert de verwerende partij nogmaals de tekst van artikel 19, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, waarbij ze uiteenzet dat, vermits in het bestreden besluit geen melding werd gemaakt van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State en de toepasselijke vormvoorschriften en termijnen, de beroepstermijn slechts een aanvang heeft genomen op 11 mei 2010, zijnde vier maanden nadat de verzoeker

op 11 januari 2010 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. Derhalve meent de verwerende partij dat de verzoeker “nog ruim de tijd had om te wachten op de door (hem) gevraagde adviezen” en niets hem ertoe verplichtte zijn verzoekschrift reeds op 12 maart 2010 te verzenden, terwijl hij slechts op 3 maart 2010 bij het bestuur navraag had gedaan naar een aantal documenten, waaronder het advies van de KCML van 8 mei 2008 en een eerder ministerieel besluit. De verwerende partij stelt dat uit de door haar bijgebrachte stukken blijkt dat zij de verzoeker de nodige documenten heeft bezorgd en dat zij hem tevens heeft gemeld dat het ministerieel besluit niet kon worden bezorgd. Volgens de verwerende partij kan niet betwist worden dat de verzoeker over de nodige documenten beschikte om met kennis van zaken een verzoekschrift op te stellen. De verwerende partij stelt verder dat moet worden nagegaan “wat de finaliteit is van het verhaal voor Uw Raad en zeker van het eerste middel” vermits volgens de rechtspraak van de Raad van State zogenaamde Pyrrusoverwinningen moeten vermeden worden. Ze verduidelijkt dat in casu in maart navraag is gedaan naar de bijkomende stukken en deze snel zijn bezorgd, waarbij niets de verzoeker belette om te wachten, gezien de werking van artikel 19, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Daarenboven stelt de verwerende partij dat de kennis van de betrokken adviezen niet eens nodig was om te weten waarom de Vlaamse minister niet tot deklassering heeft beslist, nu dit duidelijk genoeg uit het bestreden besluit zelf blijkt. Ze preciseert dat in het bestreden besluit enerzijds gemotiveerd wordt dat de administratie hoe dan ook geen bezwaar formuleert tegen de incorporatie van hedendaagse wooncomfort in beschermde woonhuizen en anderzijds overwogen wordt dat er in het verleden ook geen bezwaar geformuleerd werd tegen de inplanting achter het woonhuis van nieuwe bedrijfsgebouwen, wat de facto aantoonde dat de bedrijfsvoering niet werd verhinderd. De verwerende partij betoogt dat in het bestreden besluit aldus wel degelijk wordt aangegeven waarom de vraag tot deklassering niet wordt ingewilligd, met name “omdat het motief dat daartoe wordt ingeroepen niet kan aanvaard worden”, en dat “(d)it volstaat als pertinent formeel motief dat het besluit schraagt”. Ze voegt eraan toe dat de verwijzing naar de adviezen “er in die zin op neer (komt) dat de Minister feitelijk aangeeft dat de procedure is gevoerd naar behoren”, maar de adviezen als zodanig niet noodzakelijk zijn om de

geformaliseerde motivering van de Vlaamse minister te kennen, aangezien die wel degelijk uit het bestreden besluit zelf blijkt.

Beoordeling

19. Het bestreden besluit is onderworpen is aan de motiveringswet.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht opgelegd door de motiveringswet is erin gelegen dat de betrokken bestuurde in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen vinden op grond waarvan de beslissing werd genomen. Het is noodzakelijk dat de beslissing duidelijk de fundamentele redenen doet kennen die haar verantwoorden, of minstens toelaat na te gaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij deze feiten correct heeft beoordeeld, en, of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, zodat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De gegeven motivering moet draagkrachtig zijn en de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

20. Met de verwerende partij dient vastgesteld te worden dat het bestreden besluit, naast de verwijzing naar het advies van 8 mei 2008 van de KCML en de “zienswijze van de toenmalige minister”, nog twee andere motieven bevat, die terug te vinden zijn in de twee navolgende alinea’s, met name:

“Mijn administratie formuleert echter geen enkel bezwaar tegen de incorporatie van hedendaags wooncomfort in beschermde woonhuizen. Voor de restauratie van de constructie kan de eigenaar in principe een premie bekomen tot 40% van de kostprijs.

De nieuwe bedrijfsgebouwen werden ingepland (sic) achter het woonhuis met een gunstig advies van de provinciale afdeling onroerend erfgoed West-Vlaanderen, wat aantoonde dat de bedrijfsvoering op geen enkel punt verhinderd is door mijn administratie”

Deze motieven vormen een afdoende antwoord op de argumenten die de verzoeker in zijn aanvraag tot opheffing van de bescherming had doen gelden en kunnen derhalve volstaan om de bestreden beslissing te dragen. Dit geldt des te meer nu de verzoeker in zijn verzoek tot deklassering geen precieze en concrete elementen heeft aangebracht waaruit moet blijken dat

het betrokken monument niet langer meer die architectuur-historische, artistieke en volkskundige waarde heeft waarvoor het beschermd is geworden. Anders dan de verzoeker dat ziet, diende het advies van 8 mei 2008 van de KCML waarnaar in het bestreden besluit wordt verwezen, hem niet ter kennis te worden gebracht om uit te kunnen maken of het aangewezen was om de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden, nu de motieven voor de bescherming van de betrokken hoeve hem reeds bekend waren ten gevolge van het nemen van het oorspronkelijke beschermingsbesluit van 26 januari 1987.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

21. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat heeft zijn op grond van artikel 12 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State opgemaakte verslag over de zaak met toepassing van artikel 24, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, beperkt tot het onderzoek van het eerste onderdeel van het eerste middel. Het is noodzakelijk voor de oplossing van het geschil dat de zaak verder door een lid van het auditoraat wordt onderzocht en dat daarover verslag wordt uitgebracht. Er is reden de debatten te heropenen.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent de debatten.

2. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt gelast met het aanvullend onderzoek.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van een december 2011, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens